

Sjöfartsverket

INFORMATIONSBLAD NR 1/12.1.1999

SJÖFARTSAVGIFTERNA 1999

Lagen om farledsavgift (1028/1980) har ändrats den 23 oktober 1998 genom lag (761/1998). Ändringarna kommer sig av ändringar i tullagstiftningen och gäller vissa detaljer i den tekniska uppbyggnaden av avgifterna. I frågor rörande nedsättning av eller befrielse från farledsavgift har beslutanderätten överförs från trafikministeriet till Sjöfartsverket.

Förordningen om farledsavgift (1016/1983) har ändrats genom förordning (1146/1998) av den 23 december 1998. Ändringarna är för det mesta av teknisk natur och medför inte någon höjning av farledsavgifterna.

Ändringarna i lagen och förordningen om farledsavgift trädde i kraft den 1 januari 1999.

Bifogat återges i gällande form:

- lagen om farledsavgift (1028/1980),
- förordningen om farledsavgift (1016/1983),
- förordningen om lättnader beträffande farledsavgifterna i Saima kanal och Saimens vattenområde (203/1981),
- lagen om lästavgift (189/1936), samt
- förordningen om lästavgift (468/1954).

Förordningen om kanalavgift (515/1991) har publicerats i informationsblad nr 12/1.5.1991. Tillståndsavgifterna som avser Saima kanal har höjts fr.o.m. den 1 juli 1994 genom förordning (508/1994).

De nya lotsningsavgifterna, som trädde i kraft vid årsskiftet, har publicerats i informationsblad nr 2/12.1.1999.

Hannu Makkonen
chef för juridiska byrån

Närmare upplysningar:

Juridiska byrån

Detta informationsblad
ersätter informationsbladen:

1/1.1.1993, 2/1.1.1996
och 5/30.1.1998

Dnr 1/00/99
ISSN 1455-9056

LAG
OM FARLEDSAVGIFT (30.12.1980/1028)

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 §. Till täckande av de kostnader som staten åsamkas genom byggandet, underhållet och skötseln av allmänna farleder för sjöfarten och av säkerhetsanordningar som behövs för sjötrafiken samt av isbrytarassistansen uppbärs till staten farledsavgift i enlighet med vad i denna lag stadgas.

Angående lotsningsavgift, som uppbärs för täckande av de kostnader staten åsamkas genom lotsningsverksamheten, och avgift för den bogsering som utförs av sjöfartsväsendets fartyg stadgas särskilt.

2 §. Envar som idkar handelssjöfart i Finlands territorialvatten med registrerat finskt fartyg eller utländskt fartyg är skyldig att erlägga farledsavgift.

Under de vintermånader som stadgas genom förordning kan farledsavgiften höjas genom uppbörd av ett särskilt vintertillägg.

Skyldighet att erlägga farledsavgift föreligger inte då fartyg på väg från en utländsk hamn till en annan passerar genom Finlands territorialvatten utan att anlöpa finsk hamn.

3 §. Farledsavgiftens storlek stadgas genom förordning med beaktande av fartygets nettodräktighet och lämplighet för vintertrafik. Med farledsavgiften täcks kostnaderna för byggandet, underhållet och skötseln av de i 1 § nämnda allmänna farlederna och säkerhetsanordningarna för sjöfarten samt kostnaderna för isbrytarassistansen. Av de avgifter som uppbärs till staten för isbrytarassistansen kan dock en del lämnas obeaktade då genom förordning stadgas om detaljerade avgiftsgrunder eller avgifter.

Förutom fartygets nettodräktighet och lämplighet för vintertrafik kan vid fastställandet av farledsavgiftens storlek beaktas även andra faktorer som inverkar på fartygets konstruktion och på trafiken med fartyget.

Farledsavgift kan erläggas särskilt för varje resa, för månad eller för kalenderår.

4 §. För fartyg i utrikestrafik skall fartygsanmälan samt övriga i förordning närmare nämnda uppgifter och handlingar inlämnas till den tullanstalt där fartyget inklaras. (23.10.1998/761)

Motsvarande uppgifter om fartyg i inrikesfart skall lämnas till den tullanstalt som är närmast fartygets hemort. För erläggande av årsavgift skall uppgifterna lämnas årligen före utgången av mars månad eller, om fartyget då inte är i trafik, så snart fartyget inleder trafiken. För månadsavgift skall anmälan göras så snart fartyget anträder en resa.

5 §. Befriade från farledsavgift är fartyg:

- 1) som används enbart i insjötrafik;
- 2) som staten äger och som inte används i kommersiellt syfte; (23.10.1998/761)
- 3) som av tvingande skäl eller enbart för inhämtande av order för vidare resa eller för iståndsättning eller undersökning angående behovet av iståndsättning anlöper finsk hamn utan att lossa eller intaga last eller avlämna eller taga passagerare; eller
- 4) som har gjort ett i förordning närmare stadgat antal resor, för vilka har erlagts ett farledsavgiftsbelopp som motsvarar de gjorda resorna.

Befriade från att på nytt erlägga farledsavgift är även fartyg, som under en och samma resa mellan lastningar i Finland av lastnings- eller stuvningstekniska skäl anlöper utländsk hamn för att fylla på sin last.

6 §. (23.10.1998/761) Sjöfartsverket kan på grunder som anges i förordning i enskilda fall bevilja nedsättning av eller befrielse från farledsavgift eller bestämma att en redan betald farledsavgift eller del därav skall återbetalas. Vederbörande ministerium kan överta beslutanderätten i ett ärende som är principiellt viktigt.

I beslut som meddelats med stöd av 1 mom. får ändring inte sökas genom besvär.

7 §. Fartygets ägare svarar för att avgiften betalas. Samma ansvar har också den som för ägarens räkning anmäler fartyget för inklarering. (23.10.1998/761)

Betalningsskyldig som inte är bosatt i Finland samt utländsk betalningsskyldig skall ha ett av distriktstullkammare godkänt, i Finland bosatt ombud, som ansvarar för de förpliktelser och påföljder som stadgandena i denna lag medför för den betalningsskyldige.

8 §. (23.10.1998/761) Farledsavgiften fastställs, debiteras och uppbärs av tullverket.

Den som enligt 7 § svarar för att farledsavgiften betalas skall lämna nödvändiga uppgifter för fastställande av avgiften i enlighet med 4 §. I stället för en skriftlig anmälan kan uppgifter lämnas i elektronisk form eller i annan för automatisk databehandling lämplig form.

Tullstyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om förfarandet vid betalning av farledsavgiften.

9 §. (23.10.1998/761) Sjöfartsverket skall tillställa tullverket material, utredningar och utlåtanden som behövs för tillämpningen av denna lag samt vid behov även ge annan handräckning.

10 §. (23.10.1998/761) Om inte något annat föreskrivs i denna lag tillämpas på betalningen av farledsavgift, påföljder vid dröjsmål med betalningen, indrivning i utsokningsväg och säkerställande av indrivning vad som bestäms om tull i 29 och 30 § tullagen (1466/1994).

11 §. (23.10.1998/761) Har farledsavgiften eller en del därav på grund av ett räknefel eller ett därmed jämförbart misstag eller på grund av att tullmyndigheten till någon del inte har prövat saken, utan att den betalningsskyldige har orsakat det, inte blivit påförd eller återburits till ett för högt belopp, skall distriktstullkammaren, om ärendet inte annars är anhängigt eller avgjort genom beslut med anledning av besvär, rätta sitt beslut (*rättelse till avgiftstagarens fördel*).

Rättelsen skall göras inom ett år från ingången av kalenderåret efter det år under vilket farledsavgiften eller återbäringen av farledsavgiften fastställdes eller med stöd av den betalningsskyldiges anmälan borde ha fastställts.

11 a §. (23.10.1998/761) Om distriktstullkammaren med anledning av rättelseyrkande eller besvär eller av annan orsak konstaterar att farledsavgiften har fastställts till ett för högt belopp eller återburits till ett för lågt belopp, skall distriktstullkammaren rätta sitt beslut, om inte ärendet har avgjorts genom ett beslut med anledning av besvär (*rättelse till den betalningsskyldiges fördel*).

Rättelsen kan göras inom tre år från ingången av kalenderåret efter det år under vilket farledsavgiften eller återbäringen av farledsavgiften fastställdes eller även senare på grundval av ett skriftligt yrkande som gjorts inom nämnda tid.

11 b §. (23.10.1998/761) Har farledsavgiften blivit helt eller delvis opåförd på grund av att den betalningsskyldige helt eller delvis har försummat sin anmälningsplikt eller inlämnat bristfällig, vilseledande eller oriktig anmälan eller annan uppgift eller handling, eller har farledsavgiften av nämnda skäl återburits till ett för högt belopp, skall distriktstullkammaren ålägga den betalningsskyldige att betala den farledsavgift som inte påförts honom (*efterdebitering*).

Efterdebitering skall verkställas inom tre år från ingången av kalenderåret efter det år under vilket farledsavgiften eller återbäringen av farledsavgiften fastställdes eller borde ha fastställts.

11 c §. (23.10.1998/761) Innan rättelse till avgiftstagarens fördel eller efterdebitering verkställs skall den som enligt 7 § svarar för betalningen av farledsavgiften beredas tillfälle att bli hörd.

11 d §. (23.10.1998/761) Farledsavgiften kan höjas (*avgiftshöjning*)

1) med högst 30 procent, om den betalningsskyldige har lämnat bristfälliga eller oriktiga uppgifter för fastställande av farledsavgiften eller om han helt eller delvis underlåtit att fullgöra sin anmälningsplikt, eller

2) med högst 50 procent, om den betalningsskyldige för fastställande av farledsavgiften uppsåtligen eller av grov vårdslöshet har lämnat en bristfällig, vilseledande eller oriktig anmälan eller annan uppgift eller handling eller om han underlåtit att lämna uppgifter för fastställande av farledsavgift eller annars försummat sin skyldighet att lämna uppgifter och förfarandet varit ägnat att medföra att den betalningsskyldige skulle ha kunnat undgå farledsavgift.

Om ett förfarande som avses i 1 mom. 2 punkten med beaktande av den fördel som kan fås därav och andra omständigheter som inverkar på ärendet skall anses som grovt, skall farledsavgiften höjas med minst 50 procent och högst 100 procent.

11 e §. (23.10.1998/761) Om det förfarande som avses i 11 d § 1 mom. gäller en åtgärd för vilken någon farledsavgift inte påförs eller om avgiftsbeloppet är obetydligt och avgiftshöjning inte har påförts, kan i *felavgift* uppbäras minst 50 mark och högst 15 000 mark.

11 f §. (23.10.1998/761) Den som försummar sin anmälningsplikt eller någon annan skyldighet enligt denna lag eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den eller annars bryter mot denna lag eller bestämmelser som utfärdats med stöd av den skall, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs på något annat ställe i lag, för *farledsavgiftsförseelse* dömas till böter eller fängelse i högst sex månader.

11 g §. (23.10.1998/761) Ändring i beslut som gäller farledsavgift eller återbäring av farledsavgift eller i något annat beslut som meddelats med stöd av denna lag kan, om inte något annat anges i denna lag, sökas med iakttagande i tillämpliga delar av vad som i tullagen bestäms om sökande av ändring.

12 §. Närmare stadganden om verkställighet av denna lag utfärdas genom förordning. Om uppbörden vid Saima kanal av den i denna lag avsedda avgiften stadgas genom förordning.

13 §. Denna lag träder i kraft den 1 mars 1981.

Genom denna lag upphävs lagen den 19 augusti 1921 om erläggande av fyravgift (196/21) och lagen den 23 december 1920 om erläggande av isavgift för handelssjöfart vintertid (324/20) samt förordningen den 25 oktober 1963 om uppbärande av sjöfartsavgifter för shelterdäckade fartyg i vissa fall (463/63)

FÖRORDNING OM FARLEDSAVGIFT (16.12.1983/1016)

På föredragning av ministern för handläggning av ärenden som hör till handels- och industriministeriets verksamhetsområde stadgas med stöd av 2, 3, 6 och 12 §§ lagen den 30 december 1980 om farledsavgift (1028/80):

1 §. I inrikesfart betalas farledsavgift kalenderårsvis som en årsavgift. Avgiften räknas ut så att avgiftsenheten, 34 mark 50 penni, multipliceras med det hela tal som anger fartygets nettodräktighet. Ett fartyg i fråga om vilket det tal som anger fartygets nettodräktighet understiger 1 000 betalar dock endast hälften av den ovan nämnda avgiften. (19.12.1997/1252)

En resa mellan två hamnar i Finland anses ske i inrikesfart, om inte under den besöks utländsk hamn för lastning eller lossning eller för upptagande eller avlämnande av passagerare.

2 §. I utrikestrafik betalas farledsavgift som en engångsavgift då fartyget anländer från utlandet. Engångsavgiften bestäms på grundval av fartygets isavgiftsklass och nettodräktighet enligt nedanstående tabell. Engångsavgiften uppbärs dock inte till den del den överstiger 648 900 mark. (19.12.1997/1252).

Engångsavgift för utrikestrafik, grundavgifter (ga) och avgiftsenheter (ae):

Tal som anger ett fartygs nettodräktighet

Isavgiftsklass	under 2000		2000-9999		10000 eller större	
	ae	ga	ae	ga	ae	
I A Super	10,00	20 000	8,50	88 000	7,50	
I A	20,00	40 000	17,00	176 000	15,00	
I B	33,60	67 200	28,60	296 000	25,20	
I C	44,90	89 800	38,20	395 400	33,70	
II	50,50	101 000	42,90	444 200	37,90	
III	56,10	112 200	47,70	493 800	42,10	

ga = avgiften vid den nedre gränsen för talet som anger nettodräktigheten

ae = avgift per enhet som överskrider den nedre gränsen för talet som anger nettodräktigheten
(19.12.1997/1252)

Engångsavgiften för fartyg utan maskin är hälften av engångsavgiftsenheten i isavgiftsklass III
(15.12.1989/1160)

4 mom. är upphävt genom F 15.11.1985/861.

3 § är upphävd genom F 29.12.1994/1509.

4 §. (29.12.1994/1509) Om ett fartyg för vilket har betalats farledsavgift i inrikesfart anländer från utlandet under samma kalenderår, uppbärs för fartyget hälften av den i 2 § 1 och 2 mom. stadgade engångsavgiften.

5 §. Farledsavgiften uppbärs på grundval av den nettodräktighet som anges i fartygets mätbrev eller nationalitetscertifikat samt enligt fartygets isavgiftsklassbevis.

I fråga om ett utländskt fartyg för vilket ett finskt mätbrev inte har utfärdats eller vars mätbrev eller nationalitetscertifikat inte erkänns som giltigt i Finland uppbärs farledsavgiften enligt fartygets dräktighet på grundval av bevis som har utfärdats av en finsk skeppsmätare. Såvida den i mätbrevet angivna dräktigheten inte motsvarar fartygets verkliga dräktighet eller fartyget enligt internationella mättningsregler inte är berättigat att använda den dräktighet som är angiven i ett internationellt mätbrev, kan sjöfartsverket som grund för farledsavgiften för fartyget fastställa en dräktighet som motsvarar den dräktighet som enligt internationella mättningsregler skall fastställas för fartyget. (23.12.1998/1146)

Har fartyg två mätbrev, uppbärs farledsavgiften enligt den i mätbrev angivna dräktighet som för tiden gäller i fråga om fartygets last. Årsavgift i inrikesfart uppbärs dock alltid enligt den större dräktigheten.

Är flera dräktigheter angivna i ett fartygs mätbrev, bestämmer sjöfartsverket enligt vilken dräktighet farledsavgift skall uppbäras för fartyget. (23.12.1998/1146)

6 §. Då farledsavgift erläggs, skall företes fartygets mätbrev eller annat intyg som anger fartygets dräktighet samt annat intyg som tullanstalten eventuellt fordrar.

Då farledsavgift för utrikestrafik erläggs, skall bevis över isavgiftsklass företes och fartygsanmälan göras.

7 §. Kan för fartyg inte företes bevis över isavgiftsklass, uppbärs engångsavgiften enligt isavgiftsklass III.

Är fartygets klass enligt beviset över isavgiftsklass bättre än fartygets egenskaper förutsätter och detta beror på att felaktiga uppgifter om fartyget givits för fastställande av isavgiftsklass eller på att sjöfartsmyndigheterna inte fått meddelande om att de uppgifter som ligger till grund för fastställande av fartygets isavgiftsklass ändrats, uppbärs farledsavgift enligt isavgiftsklass III för den tid då fartygets isavgiftsklass är felaktig. (30.12.1992/1631)

8 §. Har för ett passagerarfartyg som är registrerat för minst 120 passagerare betalats farledsavgift 32 gånger och för ett annat fartyg 10 gånger, är fartyget under samma kalenderår befriat från ytterligare engångsavgifter. (29.12.1994/1509)

Avgifter som avses i 1 mom. kan betalas på en gång i förskott.

Tullanstalt skall utfärda intyg över avgiftsfrihet, om avgifter som avses i 1 mom. bevisligen erlagts. Har fartyget två mätbrev, är det en förutsättning för utfärdande av intyg över avgiftsfrihet att betalning sker enligt den större dräktigheten då avgifter som avses i 1 mom. erläggs i förskott.

9 §. Intyget över avgiftsfrihet skall för befrielse från farledsavgift visas upp vid inklareringen. (29.12.1994/1509)

Har för fartyg erlagts farledsavgift till ett större belopp än vad som enligt 8 § skall betalas, skall den tullanstalt som har utfärdat intyget över avgiftsfrihet på ansökan återbära det överbetalda avgiftsbeloppet. Ansökan om återbäring skall göras till den tullanstalt som utfärdat intyget över avgiftsfrihet inom ett år från det avgiften erlades. (15.11.1985/861)

10 §. Sjöfartsverket kan på skriftlig ansökan i enskilda fall bevilja nedsättning av farledsavgift eller befrielse från sådan avgift och föreskriva att en farledsavgift som redan har betalats eller en del därav skall återbetalas, om (23.12.1998/1146)

1) detta påkallas av synpunkter som ansluter sig till främjandet av turismen eller kustfarten eller av vägande skäl i anslutning till främjandet av Finlands utrikeshandel; eller

2) det med hänsyn till förhållandena vore uppenbart oskäligt att uppbära avgiften till fullt belopp.

2 mom. är upphävt genom F 23.12.1998/1146.

11 §. För fastställande av farledsavgiften hänförs fartyg till isavgiftsklasser som följer:

- 1) till specialisavgiftsklassen (isavgiftsklassen I A Super) fartyg hos vilket konstruktionens hållfasthet i fråga om de för fartygets isforceringsförmåga viktigaste delarna av fartyget i väsentlig mån överträffar vad som fordras i isavgiftsklassen I A, och vilket även vad form och maskineffekt beträffar kan ta sig fram under svåra isförhållanden;
- 2) till isavgiftsklassen I A, I B eller I C, beroende på isförstärkningen och maskineffekten, fartyg som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik och är förstärkt för gång i is;
- 3) till isavgiftsklassen II fartyg som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik, men inte är förstärkt för gång i is; samt
- 4) till isavgiftsklassen III fartyg som inte uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik.

Sjöfartsverket beslutar om den isavgiftsklass till vilken ett fartyg skall hänföras och utfärdar närmare föreskrifter om isavgiftsklasserna. (23.12.1998/1146)

12 §. Kvitton över erlagda farledsavgifter skall vid anfordran företes för tull- och sjöfartsmyndigheterna.

13 §. Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1984, och den tillämpas på trafik från och med nämnda dag.

Genom denna förordning upphävs förordningen den 13 februari 1981 om farledsavgift (121/81) jämte däri senare företagna ändringar.

FÖRORDNING
OM LÄTTNADER BETRÄFFANDE FARLEDSAVGIFTERNA
I SAIMA KANAL OCH SAIMENS VATTENOMRÅDE
(13.3.1981/203)

På föredragning av trafikministern stadgas:

1 § är upphävd genom F 23.12.1992/1509.

2 §. (29.12.1994/1510) I lagen om farledsavgift (1028/80) avsedd farledsavgift uppbärs inte då ett fartyg, en anordning eller en flotte anländer till Finland genom Saima kanal och lämnar Finland utan att anlöpa en hamn vid Finlands kust.

För fartyg, anordningar och flottor som nämns i 1 mom. uppbärs i samband med färden mot Saima kanal hälften av farledsavgiften enligt lagen om farledsavgift såväl när de på samma resa för med sig last från utlandet till en hamn vid Finlands kust som när de för last till utlandet från en hamn vid Finlands kust.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1981 och genom densamma upphävs förordningen den 10 september 1971 om lättnader beträffande lotsnings- och fyravgifterna i Saima kanal och Saimens vattenområde (850/71) jämte däri senare företagna ändringar samt förordningen den 2 december 1977 om slopande av isavgifterna för fartyg vilka trafikerar Saima kanal (869/77).

Förordningens rubrik ändrad genom F 23.12.1992/1509.

LAG
OM LÄSTAVGIFT (8.5.1936/189)

I enlighet med Riksdagens beslut stadgas härmed:

1 §. (14.12.1990/1140) För varje finskt registerpliktigt fartyg som används till handelssjöfart i utlandstrafik samt för utländskt fartyg med vilket idkas handelssjöfart på Finland skall i lästavgift betalas 60 penni per kalenderår multiplicerat med det hela tal som utvisar fartygets nettodräktighet.

2 §. (30.12.1980/1106) Har lästavgift uppburits enligt den dräktighet fartyg har med öppet shelterdäck, och klareras fartyget därefter under samma resa eller senare samma år i utlandstrafik med slutet shelterdäck, skall tillägg till lästavgiften uppbäras i motsvarighet till den ökade dräktigheten.

3 §. (12.11.1954/410) De i lästavgift erlagda medlen användas för välfärdsverksamhet till förmån för i sitt yrke verksamma sjömän samt för främjande av sjöräddningsverksamheten. I statsförslaget upptages ett förslagsanslag för understöd ur lästavgifterna.

3 a §. (12.11.1954/410) Den utom statsförslaget stående lästavgiftsfonden indrages, och dess tillgångar överförs till statsverket.

4 §. (12.11.1954/410) Närmare bestämmelser om uppbörd av lästavgift och om fördelning av i lästavgift erlagda medel utfärdas genom förordning.

Under första året efter det denna lag trätt i kraft utökas det förslagsanslag, som jämlikt 3 § skall upptagas i statsförslaget, med ett belopp, motsvarande fondens tillgångar vid tidpunkten för dess indragning.

5 §. Genom denna lag upphäves lagen den 15 april 1921 angående erläggande av lästavgift.

Icke erlagda belopp av före denna lags ikraftträdande till betalning förfallna lästavgifter skola dock i stadgad ordning indrivnas Sjömannapensionsanstalten till godo och till denna redovisas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1937.

**FÖRORDNING
OM LÄSTAVGIFT (17.12.1954/468)**

På föredragning av handels- och industriministeriet stadgas i stöd av 4 § i lagen den 12 november 1954 om lästavgift (410/54) som följer:

(Obs. I ingressen avses lagen angående ändring av lagen om lästavgift.)

1 §. Lästavgift uppbäres av tullanstalt, då fartyg första gången under kalenderåret in- eller utklareras i utlandstrafik.

Avgiften skall erläggas på samma gång som de övriga avgifter tullanstalt åligger att för fartyg uppbära.

2 §. Från erläggande av lästavgift är befriat fartyg, vilket av nödtvång, för uppläggning eller endast för inhämtande av order för vidare resa eller ock för reparation eller för undersökning angående behövligheten därav anlöper finsk hamn utan att därstädes lossa annan last än den, som åter intages, eller för eget behov intaga annat gods än proviant, bränsle eller skeppsförnödenheter.

3 §. Tullstyrelsen bör månatligen meddela statskontoret, huru mycket i lästavgift under föregående månad uppburits, samt i remissers konto gottskriva statskontoret med motsvarande penningbelopp.

4 §. (23.12.1987/1151) På sjöfartsstyrelsen ankommer att efter prövning i understöd utdela det förslagsanslag, som i statsförslaget anvisats för understöd ur lästavgifterna.

Om understöd ur lästavgifterna skall ansökas skriftligen hos sjöfartsstyrelsen, som också ger närmare anvisningar om förfarandet vid ansökan.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955, och genom densamma upphäves förordningen den 8 maj 1936 angående uppbärande av lästavgift samt om lästavgiftsfonden (190/36).